

L'Escola del Treball

L'Institut de l'Ebre ha estat notícia arran de les accions derivades de la denúncia presentada l'octubre passat per dos professors del centre que al·legaven actuacions irregulars de l'equip directiu en matèria d'activitats de pràctiques dels alumnes. Educació ha encarregat una auditoria sobre els comptes de l'institut i la inspecció de serveis de la Generalitat i l'Oficina Antifrau investigaran els fets dels quals poden derivar-se mesures disciplinàries.

Josep Bayerri Raga,
periodista

El 1928 era alcalde de Tortosa Joaquim Bau Nolla, que gaudia d'una destacada influència davant el govern del general Primo de Rivera. Fou ell qui va gestionar i impulsar la creació de l'Institut de Segon Ensenyament i per iniciativa de l'enginyer Ignasi Riera, també de l'anomenada Escuela Elemental del Trabajo. Depenia de l'Ajuntament mitjançant el Patronat d'Orientació Professional que tenia per objectiu la capacitació professional i tècnica dels joves que no volien o no podien seguir els estudis. L'Escola del Treball s'instal·la al mateix edifici que l'Institut, al carrer Montcada, i ocupava una part dels baixos amb accés des de la plaça del Pou; el 1936 va atendre 150 alumnes.

En acabar la Guerra, es va incloure com un dels projectes a realitzar per Regiones Devastadas. L'edifici es va bastir al nou barri de Ferreries, dins el polígon anomenat "Casas Barates". Les obres varen començar el 1946 i es varen acabar a finals del 1950 amb una inversió

de gairebé dos milions de pessetes. Aquest any reobrí amb 135 alumnes. La disponibilitat de noves instal·lacions i tallers molt ben dotats varen suposar un gran impuls per al centre que, a més, incorporà estudis nocturns per als estudiants adults. El 1955 passa a nomenar-se Escuela de Maestria Industrial dependent del Ministeri i amb uns plans d'estudi homologats; impartia tres nivells: preaprenentatge, oficialia i mestratge en diverses especialitats. Aquest darrer títol permetia l'accés a estudis superiors tècnics sense passar pel batxillerat, fet que suposa un al·licient i trenca amb la marginalitat d'abans.

El prestigi que gaudia feu que l'any 1960 el mateix ministre d'Educació, Jesús Rubio volgués visitar el centre. Durant els anys cinquanta fou director Agustín Bartlett, arquitecte municipal, al qual va succeir Josep M. Mallafre; el 1966 fou nomenat José M. Homedes Llopis, enginyer tècnic, propietari d'una refinera d'oli i persona molt relacionada amb la societat civil tortosina que va estar-hi fins a la seua jubilació. Fou rellevat per Josep M. Gasulla Valldépez. Amb la reforma

educativa de 1973 passà a nomenar-se Institut d'FP.

Jo vaig ser professor en tres ocasions. La primera entre 1969 i 1972. Hi havia manca de professorat adequat i el director Homedes va recórrer a joves que haguessen acabat estudis tècnics; jo no volia i em va argumentar que si no trobaven professors perillava la continuïtat d'alguns estudis del centre. Vam entrar, com a interins, l'enginyer Ramon Garcia i els aparelladors Joan Manuel Monclús i jo mateix, que vaig abandonar al cap de tres cursos. Impartia Matemàtiques als més menuts, de preaprenentatge. La major part dels professors eren enginyers, aparelladors o tècnics amb molta experiència; entre els seus professors recordo a Manolo Ollé, Joaquim Panisello, Lluís Llop, Manuel Salvatella, Guillermo Menéndez, Roberto Escoda, Joan Domènech, mossèn Erminio Capsir, els aparelladors Pepe Quince i Paco Navarro, els meus companys Monclús i Garcia i també el conserge Pepe Malla, alhora caporal dels bombers de Tortosa, que manava més que ningú.

Després vaig tornar l'any 1983,

L'edifici de l'IES de l'Ebre va nèixer amb unes dimensions molt limitades a les quals es van anar afegint diverses ampliacions i l'antiga Escola de Ferreries fins a aplegar tota l'illa.

ja com a professor de Tecnologia de Construcció, quan era Institut Politécnic; i una tercera vegada el curs 1994-95 impartint ensenyaments als nivells superiors de l'FP a la branca de Delineació i Construcció. Era l'època del director Àngel Aznar, amb Vicent Aznar com a cap d'estudis i Joaquim Rodríguez d'administrador. Foren els anys que ja com a Institut de l'Ebre consolida el prestigi que l'ha acompanyat sempre fins al punt d'esdevenir un dels centres de referència de l'FP arreu a Catalunya, com continua actualment. Sempre cercant fórmules positives per al centre amb actuacions impecables pel que fa a les pràctiques dels alumnes al mateix institut o a empreses externes que s'ha traduït

en un elevat índex d'ocupació als finals dels estudis. Recordo que tots els que foren alumnes meus han acabat treballant en els àmbits que van estudiar.

No sé si la denúncia actual és el resultat d'un zel reglamentari o hi ha alguna raó que jo ignoro de caràcter personal o altres, que no ho crec, però algú ho pot suposar. La direcció de l'administració educativa, que malauradament ha estat sempre monopoli del partit governant, ha de tenir en compte el prestigi i la trajectòria de l'IES de l'Ebre abans de caure a la insídia d'unes imputacions que poden perjudicar greument el seu futur. No oblidem que estem en període electoral. ■